

عنوان مقاله:

مسئولیت سنجی انتقال ناآگاهانه بیماری کرونا

محل انتشار:

اولین همایش ملی سلامت، فقه و حقوق (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

علی رضا مجدآرا - دانشجوی کارشناسی ارشد، رشته فقه و مبانی حقوق اسلامی. قم

محمدجواد حیدری خراسانی - استادیار گروه فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشگاه قم

مهدی اخلاصی - طلبه مرکز فقهی ائمه اطهار علیهم السلام. رشته فقه و اصول. قم

خلاصه مقاله:

با توجه به جایگاه ناقلان بیماری در شیوع بیماری کرونا، یکی از تدابیر راهبردی در کنترل بیماری، توجه دادن به مسئولیت و تبعات فقهی انتقال این نوع از بیماری هاست. از آن جایی که در تحمیل مسئولیت احراز انتساب و رابطه استناد بین نتایج انتقال و فرد ناقل از جایگاه بنیادینی برخوردار است، تعیین وضعیت در برخی از بیماری ها همانند کرونا که فرد بدون اطلاع از ابتلای خویش، می تواند ناقل بیماری خسارت باری باشد، امری دشوار است. از این رو، مسئله نیازمند تحقیق و تحلیل آن است که انتقال بیماری کرونا در فرض عدم آگاه ی از ابتلای به آن و بروز جنایتی از رهگذر انتقال چه مسئولیتی را متوجه فرد ناقل میکند؟ با نگرشی بر متون فقهی می توان به دو نگره دست یافت: در نگاه برخی از فقیهان انتقال بیماری در این فرض از مصادیق خطای محض است و در مقابل برخی نیز معتقدند که مسئولیتی متوجه فرد ناقل نیست. بر این اساس، نتایج به دست آمده در این تحقیق که بر مدار روش تحلیلی - توصیفی سامان یافته، نشانگر آن است که با در نظر گرفتن لزوم احراز رابطه استناد و عدم آگاهی از بیماری، در صورتی که انتقال بر اثر عواملی غیر اختیاری مانند تنفس و یا عطسه صورت پذیرد، می توان مسئولیت را در قالب خطای محض به تصویر کشید و در صورتی که انتقال بر اثر رفتاری ارادی رخ دهد، جنایت واقع شده شبه عمد خواهد بود.

کلمات کلیدی:

بیماری واگیر، انتقال بیماری، علم، جهل، استناد، مسئولیت.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1461564>

